Ч. 179. Пятниця 10 (23) серпня 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Безпосередні вибори в ческих громадах сільских. — Зміна закона промислового. — Цар а бурский посол. — Ситуация в полудневій Африцї. — Пекіньский протокол мировий).

З Відня доносять, що Є. Вел. Цїсар санкционував ухвалу ческого сойму установляючу в громадах сільских безпосереднї вибори.

Pol. Corr. доносить, що заповіджене в палатї послів міністром торговлї бар. Кальльом предложене правительственне в справі зміни і доповнення закона промислового, виготовлено вже в порозуміню з міністерством справ внутрішних та розіслано палатам торговельним і промисловим, котрі мають висказати о нім свою гадку по вислуханю покликаних корпораций промислових.

Дорогою через Гаґу доносять з Петербурга, що приватний секретар Крюґера був сими днями на авдиєнциї у царя а відтак радив кілька разів з російским міністром справ заграничних ґр. Лямбсдорфом. Др. Лейдс конферував в Газі з голяндским міністром справ заграничних. Мабуть розходить ся о ініциятиву Голяндиї в справі протесту Европи против постанов послїдної проклямациї льорда Кіченера

В заграничній пресї ходить чутка, що англійский амбасадор в Петербурзї протестував против запрошення трансвальского посла на вінчанє великої княгинї Ольги, сестри царя. Цар однакож не відкликав запрошення, в виду чого англійский амбасадор, Скотт, разом з персоналом амбасади, не явив ся на вінчаню, вимовляючи ся двірскою жалобою. З тої самої причини мав Скотт не взяти участи в заупокійнім богослуженю за душу цїсаревої Фридрихової, уряджeнім в Петербурзї.

Судячи з приватних вістий, котрі не переходять через руки англійского правительства, положенє Англїйцїв в полудневій Африцї має бути досить критичне. Факт сам, що англійскі войска держать ся більше полудневих границь бурских републик, здаєсь вказувати на то, що Бури зачинають ширити ворохобню в англійских кольонїях в Капляндї. Берлиньский Local-Anzeiger доносить, що представитель ораньскої републики в Голяндиї др. Міллєр одержав з полудневої Африки вість, після котрої мало зворохобити ся 12.000 Голяндцїв і виступити против Англїйцїв, в наслїдок чого ситуация сих послїдних стала досить прикра. — Инша депеша з Капштадту доносить: Бури від кількох недїль посувають ся в напрямі як Бартліест. Похід їх здержує полиция каплянедска і иншi місцеві войска. Бертліест має сильну залогу; наслїдком того що неприятель близько, місто єсть відтяте від комунікациї почтової і телеграфічної.

„Times" оголошує хіньский протокол мировий. В перших чотирох артикулах того протоколу говорить ся о укараню всїляких хіньских достойників та о місиях карних; арт. 2. постановляє, що через два роки не вільно буде привозити до Хіни зброї і амуниції, а заказ той, на случай потреби, може бути продовжений на дальших два роки. В арт. 6. говорить ся о відшкодованю воєнним, котре визначено на 450 міліонів теалів, та о услівях амортизациї і ґарантиї. Арт. 7 постановляє справу відмеження і обороны тої части Пекіну, де знаходять ся посольства. Прочі постанови відносять ся до справи получення Пекіну з морем, ревізиї угод торговельних, реґуляциї рік переміни уряду для справ заграничних, т. зв. цун-лі-ямену, на міністерство справ заграничних, і накопець до зміни церемоніялу при приниманю на цїсарскім дворі заграничних послів.

Новинки.

Львів дня 22 го серпня 1901.

— **Іменованє.** П. Президент міністрів яко управитель міністерства справ внутрішних іменував комісаря повітового Йосифа Зембу старшим комісарем повітовим.

— **Ц. к. краєва Дирекция скарбу** подає до відомости слїдуюче оповіщенє з дня 2-го серпня 1901 до ч. 83.985/1901: Подає ся сим до загальної відомости, що по мисли артикулу IV. до X. закона з дня 25-го жовтня 1896, ч. 220 в. з. д.

---

9)

ОБРАЗКИ з ІТАЛІЇ.

(Після Ю. Шльоссера, Цахера, Шмідта і др. зладив К. Вербин.)

IV.

Бандитизм в Італії.

(Дальше.)

Ще більше звістними, як Алтани, суть Торріяні або делля Торре, що колись панували в Миляні, опісля в борбі з родиною Вісконтів підупали, і вивандрували по части до Німеччини, по части до Австриї. Одну галузь тої родини творили Торріяні з Дуіно, що вели вічну борбу з венецияньскою републикою про посілість Монфальконе, положену на лївім боцї ріки Ізонцо. Исторія їх роду висказує богато кровавих подій. Філїппо Джякомо делля Торре, казав в 1697 р. убити ґр. Новеллї. Карльо делля Торре, ґубернатор Трiєсту і завідатель ґрафства Ґориции напав в ночи на дім ґрафа Петацці і убив єго. У Відни викрав він жінку якогось судиї. Він помер у вязници в Ґрацу. З єго трох синів другий, Джіролямо, застрілив 15. падолиста 1699 р. рідного брата Зиґісмонда на замку в Віллльта. Вдовиця убитого, Цецилія Моченіґо, лишила ся в троіма дітьми: Лючіо, Карльо і Елеонора. Перший з них єсть головною особою історії, що слухає ся як би яка страшна повість, взята з дійстности.

Ґрафа Лючіо віддали в дванайцятім роцї до колеґії Єзуїтів у Венециї. Але він не довго позіставав під опікою сих отців духовних, і зачав гуляти як шалений. Він був з лица дуже хороший, незвичайно сильний, знав ся на всякій лицарскій штуці і наживав ся досить всїх розкоший, яких лиш можна було ужити у Венециї. Слава єго первих братів — синів братоубийника — що стали ся були язвою для половини Фріавля, не давала єму спокою. Він вернув до своєї вітчини, і став там так само як і они допускати ся всїляких злочинів. Мати єго мала надію, що добра жінка поправить єго, і оженила єго в 1712 р. з Елеонорою Мадрізіо, благородною і лагідною женщиною. Але в короткім часї по весїлю умерла єго матір Цецилия; тогди пішла чутка, що то ледащий син єї строів. Єго не важив ся ніхто навіть тогди потягнути до одвічальности, коли він убив свою рідну миленьку дитину. Він хотів грубою палицею вдарити свою жінку, і замість жінки вдарив з цїлої сили по голові дитинку, котру она держала на руках. Щоби розірвати ся, поїхав ґраф Лючіо до Венециї, де в мясниці 1717 р. їздив по площи сьв. Марка шістьма кіньми. Коли виїздив з міста, забрав зі собою красну Розальбу, жінку велпкого канцлєра ради десятьох. Обурений чоловік постарав ся о то, що против ґрафа Лючія видано „бандо", але ґраф сьміяв ся з того. Він приймив собі чотириста волоцюгів і убрав їх в уніформи, та посунув свою зухвалість до того степеня, що взявши з собою трийцять людий, поїхав в день сьв. Антонія до Падови, їздив повозом по цїлім місті, а на другий день напав на войско републики в касарни. Коли єго напад відперли і єго самого зранили, сховав ся він до монастиря, і перебраний за черця, утік опісля до Віллльти. Рада десятьох визначила на єго голову два тисячі дукатів, і веліла палату Торріянів в місті Удіне розвалити. На тім місци, де она стояла, виставлено стовп позорища.

Ґраф Лючіо втік зі своєю Розальбою до Ґориции, і подав звідтам просьбу до венецияньского правительства, в котрій просив, щоби змиловали ся над єго опущеною жінкою і дітьми сиротами. Розальбу, що правда, покинув, але за то знайшов собі другу. Задля свого розпустного житя мусів він втїкати з Ґориции а опісля і з Тольмеї, щоби не статись жертвою мести обиджених батьків і мужів. Накопець знайшов він пристановище на замку Фарра у ґрафа Ріццардо Страссольдо. Із вдяки за то, звів він єму насамперед єго жінку Маріянну, а опісля й доньку Людовіку. Исторія мовчить о тім, як ґраф Ріццардо приймив той дарунок свого гостя; розказує лиш, що коли син Нікколь побачив у сестри наслїдки єї похибки, то єго взяла страшенна злість. Щоби єго успокоїти, обіцяв ґр. Лючіо оженити ся з контесою Людовикою, скоро би померла єго жінка. Син порадив ся тогди з матірю, і постановили, що Елеонора, котра жила тихо на самотї в Ноалє, мусить умерти. Нікколо Страсольдо мав виконати ту постанову. В супроводі своєї любки, якоїсь Орзоля Сґоніко, котра перебрала ся за мужчину, поїхав він до Ноалє, і там

і розпорядженя ц. к. міністерства скарбу з дня 11-го липня 1901 р., ч. 37.882, належать ся в році 1901 слідуючі опусти податкові в безпосередних податках: а) в податку ґрунтовім опуст 15 процент: б) в податку домовім з виїмкою податку 5 проц. від доходу з будинків увільнених від чиншевого податку, опуст 12½ процент. Загальна сума податку заробкового знижає ся до 34,923.952 К. — Податок зарібковий від підприємств обовязаних до публичного складаня рахунків знижає ся з 10½ на 10 і пять сотих (10·05) процент. Опусти а) і б) будуть обчислені лиш від державної належитости податкової з виключенєм податків автономічних і будуть в урядах податкових записані в книжочки податкові взглядно в накази заплати на ті податки. Коли записанє се буде могло наступити, подасть кождий уряд податковий в своїм часї окремими оповіщенями до загальної відомости.

— **Рукоположенє кандидатів духовного стану** епархії станиславівскої відбуде ся в перших днях вересня у Львові. Прошеня треба вносити до станиславівскої еп. консисториї до 25-го н. ст. серпня, а самі кандидати мають явити ся в Станиславові дня 2-го н. ст. вересня о 9-ій годинї рано.

— **Посьвященє будинку** для руської гімназиї в Коломиї відбуде ся дня 1-го вересня. Новий будинок представляє ся гарно.

— **Комісия обходова** враз з розправою вивласненя для проектованої мурованої будки при шляху зелїзниці Львів-Підволочиска в громадї Острівчику пільнім відбуде ся дня 19-го вересня 1901 р. і розпічнеся о 9-ій годині рано на місци будови. Виказ ґрунтів буде виложений в урядї громадскім в Острівчику пільнім через 14 днів. В тім часї треба вносити закиди до староства в Золочеві або на місци при комісиї.

— **Місия руска** відбула ся в Боринничах, повіта бобрецкого, маєтности гр. Станислава Мицєльского, па закінченє котрої прибув також і Впреосьв. митрополит Шептицкий. На богослуженю було звиш 12.000 людий. Опісля гостив у себе п. Мицєльский Впреосьв. Митрополита і около 30 руских сьвящеників, котрі брали участь в місиї.

— **На закупно міского годинника** відбуде ся в Борщеві дня 25-го с. м. аматорске представленє, котре устроює в гімнастичній сали „Сокола" аматорский кружок при товаристві читальнї „Просьвіти" і буде відограна драма в 5 діях дра Івана Франка „Украдене щасте". Цїни місць: крісло першорядне 2 К., дальшорядне 1 К. 60 сот., партер 80 сот., ґалерия 40 сот. Добровільні жертви приймає ся з подякою. Початок точно о годинї 7½ вечером.

— **Хмаролом.** Дня 20-го с. м. около 6-ої вечером настав був в Дрогобичи хмаролом, котрий наробив величезної шкоди. Дощ лляв яких дві години і заголив цїлу низшу часть міста, положену над потоком. Вода несла з околиці полукіпки, улиї з пчолами, сїно, дошки і т. п., а опісля пічна пітьма все затьмила.

— **Пригода при стріляню з моздірів.** З Буракївки, повіта заліщицкого, доносять до „Дїла" про слїдуючу пригоду: На сьв. Спаса відбуває ся в громадї нашій завсїгди парада при вистрілах з моздірів. Нещасте хотїло, що на сегорічного Спаса, не знати з якої причини, — чи може моздір за слабий вже був, чи може господар Михайло Джоґан (той, що стріляв) за богато вепхав пороху або за сильно заткав моздір, досить, що моздір за послїдним вистрілом розскочив ся на куснї. При тім один кусень ударив в ребра Павла Шищука, 19-лїтного хлопця родом з Гвозда, прибувшого до нас на жнива, сина Василя, гуцула. Нещасний в пів години потім помер. Другий кусень моздїра ударив 17-лїтного хлопця Данила Жовтюка, сина Николи, господаря тутешного і вцїливши в ногу висше колїна, зломав ногу вириваючи добрий кусень тїла. Сейчас післано по лїкаря, але хто знає, чи не буде за пізно. Прочі куснини моздїра о стілько паробили шкоди, що щось двом подерли сїраки, а одному кусник віддер цїлу полу сїрака.

— **За знайдене — арешт.** До віддїлу заставничого в банку для торговлї і промислу прийшов онагди зарібник Дмитро Дух і хотїв заставити золотий дамский перетїнь з брилянтами вартости 300 К. Дух казав, що знайшов той перетїнь на улици Зеленій і не знав єго вартости. Яко властителька тої згуби зголосила ся вчера артистка з „Кольосеум" панна Боллеро, а Дух не лиш стратив нагороду призначену для знахідника, але ще й дістав ся до арешту за несовістність.

— **Великої крадежи** допустив ся невислїджений доси злодій на шкоду Йосифа Будзіньского в Тернополи. Будзіньский був давнїйше посесором, а тепер жиє собі приватно і мешкає поза містом у власній реальности побіч зелїзницї та єсть нежонатим. Злодій мабуть знав дуже добре всї уходи в помешканю Будзіньского, бо вийнявши шибу у вікнї, вліз до комнати, в котрій спав Будзіньский, тут мабуть вийняв з кишенї в одіню ключ від каси, отворив єї і вибрав з неї що лиш було, загалом суму 72.000 К., а іменно 30 штук 20-франківок, 10 штук рублїв російских, перетїнь з синим очком, 15 фльорентинів з давних часів, 9100 зр. банкнотами, книжочку львівскої каси ощадности на 8000 зр., книжочку тернопільскої каси ощадности на 12.500 зр., книжочку руского тов. задаткового на 4000 зр., годинник з перстенем і ключі від каси. На столї лишив злодій набитий револьвер і шапку, яких уживають на зелїзницях. Полїция і жандармерия слїдить пильно за спритним злодієм, котрий мабуть належить до межинародної ватаги. Нагороду для того хто би витропив того злодія, визначено 2000 корон.

— **Катастрофа на мори.** Коло клина Дуґлєз на Алясці, недалеко від адміральского острова розбив ся сими днями корабель „Ісляид", вдаривши об ледову гору, плаваючу по мори. Страшні діяли ся сцени на кораблі, коли він зачав потапати. Всї подорожні — а було їх 150, кинулись до лодий ратункових, котрі в одній хвили переповнили ся людьми. Якийсь мужчина, ставувши на краю лодки, кидав кождого у воду, хто хотїв лїзти до лодки, бо она внаслїдок переповненя готова була затонути. Мужчини ратували жінок і дїтий біжучи до лодий ратункових. Були й такі, що ще в послїдній хвили хотїли ратувати золото в штабах, котре везли на кораблі, при чім настала страшна бійка, бо одні другим хотїли вирвати золото з рук. На послїдну лодку сїв капітан корабля, котрий коли побачив, що на кораблі єсть ще кількоро людий, скочив сам до води і утопив ся, щоби зробити місце другим на лодцї. Загалом утопило ся 65 людий підчас сеї катастрофи, прочі уратували ся завдяки хоробрости капітана корабля. Коли вже відплила була від корабля послїдна лодка, роздав ся гук на кораблі; то пук був котел від машини і за кілька хвиль пішов під воду цїлий корабель а з ним і ще кількох пасажирів.

пішов до Елєонори, котра приняла єго щиро, та в страшний спосіб убив в ночи нещасливу женщину. По тім утїк він зі своєю любкою назад до Фарри, де вже чув ся безпечним, бож прецї замок стояв в ґрафстві Ґориция, куди рука венецияньскої републики вже не сягала. Але рада десятьох віднесла ся до Відня та й не без успіху. З Відня вийшов приказ, щоби убийника і єго спільників арештувати, а рівночасно вислано більший віддїл австрийскої піхоти з 8 пушками до Фарри, щоби той приказ виконати. По двох днях і трох ночах завзятого опору войско розбило браму. Ґрафа Лючіо делля Торре, ґрафиню Маріянну Страссольдо і єї сина Ніккольо засудили на смерть і в 1723 році на приказ цїсаря Кароля VI. стратили в Ґорициї. Молоду ґрафиню, котра тимчасом в криміналї стала матїрю, замкнули в монастири, Сґоніґа, котрої навіть тортурами не могли змусити до того, щоби она щось сказала, мусїла дивити ся, як три ґрафскі голови падали під топора ката; єї відтак сковали і післали на рік за служницю до шпиталю в Ґрадисці, де она через цїлий рік ходила в кайданах на ногах.

Гадав би хтось, що з ґрафом Лючіо делля Торре скінчив ся ряд бандитів високого роду. Деж там! Одинайцять лїт по тім як Лючіо наложив головою, уродив ся на замку Пральбоїно недалеко Брешії ґраф Алєманно Ґамбара, що ревно наслїдував злочинців високого роду з давних часів. Ще молодцем наброїв він тілько, що єго в 1752 р. сховали під ключ на кріпости Пальмануова. Він втїк звідтам але єго зловили і всадили в Задарі до криміналу. Хоч він там і зле вів ся, то все-таки позволено єму в 1756 р. — єму було тогди як-раз двайцять і два роки — вернути назад до своїх маєтностий. Там зібрав він собі ватагу злодіїв та розбишаків і забавляв ся розбоями та убийствами. Вислані против него „бірри" републики, не могли нічого вдіяти. Наконець вирушило войско з Брешії до Пральбоїно і взяло приступом замок, але ґраф Ґамбарра вже був втїк і за призволенєм князя Пармп жив собі на свободі в Монтїчеллї. Але хоч і обіцяв поправу, то все-таки остав ся давним злочинцем. Одного дня підсїв він на урядника републики, котрий мав привезти кілька тисячів дукатів з Венециї до Брешії, відобрав єму ті грошї і з зухвалим глумом виставив єму потвердженє, що забрав ті грошї для себе. Мимо того венецияньске правительство помилувало єго і коли він ще другий раз відсидїв два роки в Задарі, позволено єму в 1778 р. вернути на батьківский замок. В чотири роки опісля писали жителї з Пральбоїно просьбу до дожі, щоби він їх боронив від варварства того ґрафа, бо анї житє нїякого чоловіка, анї честь нїякої женщини небезпечна від него. Ґрафа завізвали до Венециї перед інквізиторів, але він Господь знає якими способами виробив собі то, що єго увільнили. Ще один рік броїв він так аж опісля спобожнів, ходив пильно до церкви, покутував за свої гріхи, побудував церков в громадї і в 1804 р. помер спокійно на своїй постели.

Гіршого кінця дождав ся єго ровесник Ґалліяно Лєкі, ґраф з Баньолї. Кажуть, що на службі у него було до два тисячі людий, а всї готові хоч би й до якого злочину. Єго замкнули були за кілька убийств до одної із найстрашнїйших оловяних комор в палаті дожів, але він і звідтам утїк. Якийсь злобний лїтописець розказує, що та вязниця була для него дуже вигідна і коштувала єго лиш двайцять тисячів дукатів. Лєкі осів був в Борміо, а коли Французи впали були до Італії, він станув по стороні Французів і вислав був депутацию до Наполеона, а за нею поспішив і сам з узброєними приятелями. Але нарід ненавидїв єго і Французів. Коли він 23 липня 1797 прибув був до Молїни, зачали бити в двони, люди збігли ся, напали на него і зробили з ним коротку справу — застрілили а трупа вкинули до ріки.

Знаючи то все нїхто вже не подивує ся, що в наших часах виходять з Італії найнебезпечнїйші і найзавзятїйші анархісти, хоч що правда они не з високого роду. Жажда і охота до убийства лежить, здаєсь, вже в крови многих Італіянців. Бандити високого роду і давного крою що правда вже перевели ся; але бо й нашї часи вже не ті, що давнїйші і бандитизм стратив вже рацию бути. За то витворив ся в Італії новий рід бандитів, повомодний і поступаючий нїби з духом часу, о чім нас переконує найлїпше процес в Неаполи в маю 1899 року, голосний свого часу процес адвоката Ернесто Сузіо і єго товаришів. І сей процес показав нам знову, що ватага розбишаків, котра на нову моду обдирала свої жертви складала ся із членів найперших родин в Італії.

Душею і проводирем тої ватаги був, як сказано, адвокат Ернесто Сузіо, 37-лїтний мужчина з великим образованєм і дуже потягаючою поверховностию. Він походив з одної із найперших родин в Італії, батько єго був високим урядником; одна сестра віддана за маркіза Раджджіо а друга за барона дель Прато. В 22-ім році житя був він вже доктором права і тогди відкрив „в собі міліонерску жилку"; він оснував банк, якусь фабрику і взяв ся був до всїляких підприємств, котрі опісля побанкротовали, а батько мусїв за него довги платити. Сузіо і спілка взяли собі були до помочи фальшівників гроший і пускали в курс фалшиві банкноти та витуманювали від людий грошї всїлякими дуже зручними способами. Фальшівники підроблювали дуже зручно паперові грошї видавані італїяньским банком, а той цїлий інтерес приніс їм міліон

ТЕЛЕҐРАМИ.

Прага 22 серпня. Ческа ґазета „Čas“ каже, що намістник ґр. Куденгове їздив до Відня в справі виборів до ческого сойму, котрий вже в найблизшім часї буде розвязаний.

Париж 22 серпня. Аґентия Гаваса доносить з Константинополя, що султан мимо даного слова в справі лїквідациї спорних претенсий відкликав назад своє приречене, а француский амбасадор заявив тогди першому секретареви султана, що уважає всї відносини до отоманьского банку за зірвані і рівночасно повідомляє о тім своє правительство.

Париж 22 серпня. Вся париска праса займає ся дуже приїздом царя, а полїция заводить вже всякі можливі міри осторожности.

Софія 22 серпня. Новий комітет македоньский вибрав Михайловского своїм головою, а ґенерала Тончева заступником голови.

Надіслане.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 23-ого серпня 1901.	пла-тять К. с.	жа-дають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530·—	540·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	358·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	525·—	535·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. $4^{0}/_{0}$ корон	89·70	90·40
Банку гіпот. $5^{0}/_{0}$ преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. $4^{1}/_{2}{}^{0}/_{0}$	97·30	98·—
$4^{1}/_{2}{}^{0}/_{0}$ листи застав. Банку краєв.	99·30	100·—
$4^{0}/_{0}$ листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. $4^{0}/_{0}$ . . .	93·30	94·—
„ „ $4^{0}/_{0}$ льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.	93·50	94·20
„ „ $4^{0}/_{0}$ льос. в 56 лїт.	91·—	91·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·20	96·90
Облїґи ком. Банку кр. $5^{0}/_{0}$ II ем.	101·—	101·70
„ „ „ $4^{1}/_{2}{}^{0}/_{0}$	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ $4^{0}/_{0}$ по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по $6^{0}/_{0}$	—·—	—·—
„ „ $4^{0}/_{0}$ по 200 кор.	92·—	92·70
„ „ м. Львова $4^{0}/_{0}$ по 200К.	87·30	88·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс відсенский)	48·—	49·—
Угорск. черв. хреста	25·—	26·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К.	58·—	62·—
Базиліка 10 К	16·—	17·10
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·50
Долляр америк.	4·80	5·—

чистого доходу. В який спосіб тота спілка поступала, показує слїдуючий случай.

Один із спільників взяв одного разу три фальшиві банкноти і пішов з ними до банку та показав їх касиєрови, сказав, що єму здає ся, що то суть фальшиві гроші. Касиєр взяв банкноти до рук, оглянув їх з переду і з заду та сказав відтак: Коли то фальшиві гроші, то хиба нам замкнути нашу буду. Переконавшись, що банкноти добре підроблені, взялась спілка вже сьміло до інтересу. Два члени спілки пішли тогди з фальшивими банкнотами до дуже богатого колись, але тепер підупавшого князя Презічче і предложили єму купно фальшивих гроший на суму 250.000 лїр за 50.000 лїр правдивих. Князь через то, що водив ся зі всїлякими сьпівачками, підупав був дуже і длятого згодив ся на предложений єму інтерес та заплатив зараз готовими грішми. В той спосіб продавали они фальшиві банкноти всїляким панкам на селї й в місті.

Крім того придумав був Сузі ще й инший спосіб. Він казав, що винайшов такий прилад, за помочию котрого можна буде розмавляти з душами померших так як би телеґрафом. Спільники утворили тогди акцийне товариство, котре нїби то мало виробляти той прилад. За одну акцию казали они собі платити по 200 лїр. І ось диво: акциї стали купувати в першім рядї учені. Розуміє ся, що такого приладу нїколи не було і нема доси.

Помічником Сузія був швайцарский банкір, Феликс Герман, син помершого швайцарского консуля і великого богача, неаполїтанця, котрий натуралїзував ся в Швайцариї. Він оженив ся був з донькою якогось посла і дістав був за жінкою великі гроші, але прогуляв їх з веселими дївчатами, з котрих послїдною була якась Діяна де Лїс, обікрав свою сестру на 100.000 лїр, а відтак коли прогуляв і ті гроші станув до спілки з Сузіом. Герман був в тій спілцї нїби міністром для справ заграничних і робив за границею такі штучки як ось слїдуюча: У одного купця в Базилеї, що торгував виробами штуки, зявив ся якийсь чужинець і приніс образ та сказав, що єго пан, якийсь великий аристократ, потребує гроший і хоче той образ, що єсть дїлом староіталїяньскої школи, продати бодай за 50.000 франків. Купець оцінив образ що найбільше на 50 франків. Слуга тогди сказав, що він напише до свого пана, котрий перебуває тепер в Неаполи а тимчасом лишає образ в склепі. На другий день ваходять до склепу якісь дві дуже елеґантно убрані панї, по котрих видко, що они з великої аристократиї. Купують щось аж один з них побачив нїби случайно той образ і станув як остовпілий, так дуже вдивив ся в него. То був сам Герман. Він питає купця, що хоче за той образ, а купець каже, що ще то не єго і що властитель образа, котрий перебуває в Неаполи, править за него 50 до 60 тисячів. Герман каже тогди, що купить єго і зараз дає завдатку 25.000 франків. Купець гадає, що зробить інтерес і обіцює закупити образ. Незнакомий каже принести собі той образ до готелю, скоро купець єго купить і виходить. За кілька днів приходить той нїби слуга, а купець добиває з ним торгу і дає єму 50.000 франків. Ледви, що слуга вийшов, купець бере образ і несе до готелю, але там вже не застає того аристократа. Герман зі своїми товаришами витуманивши від купця 25.000 франків щезли без слїду.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-європ. год.

Зі Львова

посп. відходить	особ.	
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{10}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюхович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брюхович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брюхович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7·25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ.	
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брюхович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
	3·14	„ Брюхович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в недїлю і сьвята
	7·36	„ Брюхович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брюхович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).